

Francesc Torralba, acadèmic

► Molt solemne i concorregut fou l'acte d'ingrés del doctor Francesc Torralba i Roselló a la Reial Acadèmia de Doctors, que es va celebrar el passat 4 de desembre a l'Aula Magna de la Facultat de Teologia de Catalunya. Entre els assistents hi havia el cardenal Lluís Martínez Sistach, que pronuncià un discurs, i l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. El discurs de resposta al parlament del nou acadèmic fou pronunciat per David Jou, poeta i doctor en física. Tots dos discursos s'han publicat en el llibre *La filosofia com a cura de l'ànima i cura del món*, editat per la mateixa Reial Acadèmia de Doctors.

FOTO: AGUSTÍ CODINACH

GLOSSA

Jo et batejo...

Un jove que ha de rebre els sagraments de la iniciació cristiana —baptisme, eucaristia i confirmació— s'adreça al bisbe tot dient: «Com tothom, tinc una història personal. No he rebut mai cap influència religiosa o espiritual positiva de l'entorn familiar. Encara adolescent, canvio d'escola. Acabo l'ESO i el batxillerat en una escola cristiana, assistint per primera vegada a una classe de religió. Jo seguia fidel a l'herència rebuda, però vaig començar a veure coses. Vivia al costat de gent de fe, especialment un dels companys, que esdevindria el meu millor amic i que avui serà el meu padrí. Tinc molt clar que no va ser casualitat la seva salutació el primer dia de classe. Jo, que mai no havia assistit a missa, coneix sacerdots. I a poc a poc, sense adonar-me'n, alguna cosa va canviant en mi.

»Nou punt d'inflexió: conèixer l'Anna, una persona de fe viscuda. Em demanà si volia que oferís una missa per la meua mare, que havia mort feia poc. Li vaig dir que això no servia. Després de moltes converses i reflexions, d'obrir la meua ment i el meu cor, vàrem començar a sortir. La mort de la mare, d'altra banda, m'apropà força a Déu. En el seu darrer temps de vida, li vaig donar de menjar, de beure, vaig estar al seu costat. Uns versets de l'Evangeli eren sem-

pre al meu cap. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Com podia ser que jo estigués complint les Escriptures? Com podia ser que estigués fent la seva voluntat sense proposar-m'ho?

»Totes aquestes inquietuds i aquesta set de veritat transformaren el meu cor. Em portaren a demanar ser cristià. Un catequista m'ha acompanyat en aquest temps de catecumenat, instruint-me religiosament i espiritual. M'ha fet créixer en la fe. Dos anys de preparació per dir sí a Crist. Avui és el dia que naixeré a una nova vida. Em queda molt per aprendre: buidar-me per donar cada dia i donar-ho tot. Confio de fer-ho, amb l'ajuda de Déu, i li dono gràcies, especialment per l'Anna, que m'ha ensenyat a estimar i a resar, que m'ha donat tot el que tenia —el seu amor, la seva estimació— i que m'ha transmès la seva vivència de fe amb el seu testimoniatge. Confio que jo, que em sento cridat per Crist a formar part de l'Església, pugui il·luminar també altres vides amb la seva llum. Sento, senyor bisbe, que Crist m'ha cridat i, amb humilitat, li demano els sagraments de la iniciació cristiana.» Unes paraules ressonen: Jo et batejo...

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- Del 12 al 17, Conferència Episcopal Espanyola.
- Del 16 al 18, Congrés internacional. Santa Teresa, Teresianes.

PARAULES DE VIDA

Jornada mundial de l'emigrant i del refugià

No és infreqüent que els mitjans de comunicació social ens oferisquen notícies relacionades amb el fenomen de la immigració, especialment amb notícies de persones que moren intentant arribar a països que s'han convertit per a ells en un somni o en una esperança d'aconseguir unes condicions de vida digna. Ens sorprenen també les humiliants situacions humanes que aquestes persones han viscut per poder aconseguir el seu objectiu, o les dures condicions econòmiques que han acceptat per poder realitzar un viatge que pensaven que els duria a un lloc paradisiàc. I quan aconseguen la seua meta es troben amb unes condicions de vida infrahumanes i amb una societat que els mira amb recel i, moltes vegades, amb menyspreu.

El fenomen de les migracions no és fàcil d'afrontar, però precisament per això, és una qüestió a la que els governs de les nacions haurien de prestar una atenció prioritària. Les autoritats tenen l'obligació moral d'estudiar i d'afrontar les causes, de naturalesa econòmica o política, que porten a tants éssers humans a emprendre una aventura en busca d'un lloc on poder viure més dignament o més lliurement. També tenen el deure de coordinar les seues polítiques migratòries superant actituds egoistes, tenint com a objectiu la promoció de la dignitat de les persones i lluitant contra les formes d'esclavitud i el comerç d'éssers humans que generen persones i organitzacions sense escrúpols morals, aprofitant-se de persones que es troben en situacions desesperades.

El lema escollit pel Papa per a enguany és: «Una Església sense fronteres, mare de tots». Es tracta d'una crida al cor dels cristians, perquè revisem quines són les actituds que tenim cap als immigrants. «Era foraster i em va acollir» (Mt 25,35). El que uneix a un cristià amb un immigrant és més fort que allò que ens fa diferents: la llengua, la cultura, els hàbits de vida, el desconeixement mutu, etc... són diferències que poden provocar sospites i distanciaments. Però la comuna dignitat i, sobretot, el veure amb ulls de fe el rostre de Crist en el germà necessitat, ha de despertar en el nostre cor una actitud d'acollida i un desig d'ajudar a tots.

L'Església és el Poble de Déu format per persones de tots els pobles. Cap cristià és estranger en ella i tot ésser humà està invitat a entrar en el seu si. Per això, encara que no tenim mitjans per a solucionar tots els problemes econòmics i humans que moltes vegades estan vivint els qui han vingut d'altres països, sí que haurien de trobar en nosaltres una família que no els desprecia; que vol estar prop del qui sofreix; que vol superar les distàncies humanes i culturals que ens allunyen els uns dels altres; que vol establir vincles de proximitat, de solidaritat i de comunió; una Església que promou de veritat una «cultura de l'encontre». No podem oblidar que la proximitat humana a les persones és una condició per a l'anunci de l'Evangeli.

Que aquesta jornada serveixi per renovar el compromís de les nostres institucions caritatives per ajudar a tots a trobar condicions de vida dignes i a comprometre'ns en aquelles organitzacions que lluiten per aquest objectiu.

Que el Senyor us beneeixi.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

ALBERT SOLER LLOPART

Blanquerna i Francesc

El Dr. Albert Soler, professor de la Facultat de Filologia (UB), va trobar paral·lelismes entre el papa Francesc i el personatge lul·lià Blanquerna en la ponència impartida durant l'acte acadèmic de la festivitat del beat Ramon Llull, organitzat per la Facultat de Filosofia de la URL el 26 de novembre.

Quines similituds troba entre el papa Francesc i el personatge Blanquerna?

Blanquerna, com el papa Francesc, és un home que ve de lluny. Blanquerna, com Jorge M. Bergoglio, és algú que es deixa interpel·lar per la realitat: per a tots dos, la realitat és més important que les idees. Blanquerna impulsa una renovació de l'Església que arriba a les perifèries i que té un abast que va més enllà del seu pontificat. També és el que pretén, em sembla, el papa Francesc, que pensa més en una renovació profunda, compartida i, per tant, necessàriament llarga.

Francesc és el papa angèlic del s. XXI?

Crec que, afortunadament, no. El mite del *papa angèlic* reapareix periòdicament en la història de l'Església des del s. XIII; és l'esperança que un papa impulsarà una reforma completa de la societat, ell tot sol, actuant de dalt a baix. El papa Francesc no es presenta com un líder carismàtic; prefereix afavorir la implicació de la gent, la participació i el protagonisme compartit. Si no és així, no és possible una renovació profunda.

Què destaca del pensament de Llull?

La riquesa d'ideació, la varietat de propostes, el vigor expressiu, la tenacitat. La fe viscuda com un camí personal, que comporta desenvolupar al màxim totes les capacitats humanes i que, per tant, fa créixer cada persona fins a la trobada amb Déu. I, al mateix temps, la fe com a aventura necessàriament compartida, que fa atenció a l'altre, que el busca, que l'escolta i hi dialoga.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per l'hospitalitat

Jesús meu, nascut en un estable perquè l'hostal no era pas el vostre lloc, per tu i per la teva família: beneeix tots els qui ofereixen hospitalitat.

Fes que sempre tinguin lloc per als pobres i per als viatgers en camí.

Dóna'ls coratge i força per acollir tots els seus hostes, i fes que recordin que tot el que hauran fet per ells ho hauran fet per tu.

Jesús meu, beneeix tots els qui donen hospitalitat.

Que l'Esperit Sant els comuniqui que seran ben acollits i privilegiats al Regne del cel, que acull tantes persones, i sobretot els més pobres d'entre els pobres. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«No todo acaba en cenizas»

La Zaranda celebra sus 40 años con la obra teatral *El grito en el cielo*. Pasó por América y por la Bienal de Venecia. Intenta plantar cara a este mundo **deshumanizado** y sin capacidad para la **trascendencia**.

Se denuncia «**esta civilización meramente tecnológica** que sólo valora lo que es útil para su perverso engranaje».

El director P. de la Zaranda y el autor E. Calonge sitúan la acción en un geriátrico: personas mayores, enfermas, somnolientas, aparcadas, con el alma a la intemperie. Es la vejez, la decrepitud y la muerte.

—«Parece que se trata de morir como se vive: **sin sentido**.

—»Sedados, narcotizados, dejan al margen lo **esencial**.

—»La obra es un **misterio** que intenta **alumbrar lo invisible** que hay en nuestro interior.

—»Nunca sabemos dónde acaba la **razón** y comienza lo **inexplicable**.

—»Perseguimos la idea de que **no todo acaba reducido a cenizas** —de un cementerio o de un horno crematorio.»

«Que en una sociedad ciegamente materialista surge el **grito**, que la filósofa María Zambrano, creyente ella, que enseñó en España y Europa, Premio Príncipe de Asturias, repetía: **“El grito salía del alma”**, de lo más **profundo** del ser, y no de una agitación epidérmica.»

El Dr. Víctor Frankl afirmó: «Por encima de los valores aparece el **Sobresentido**, que se encuentra en la esfera religiosa, ya que existe el Sentido Último de la vida.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La ternura hacia los hermanos

Hace unos días el Papa recibió a una periodista del diario *La Nación*. Al final de la entrevista, Francisco, él mismo, sencillamente, toma una bolsa y la entrega: son unos juguetes para los hijos de la corresponsal. A la cordialidad, humor y responsabilidad del diálogo se suman la cercanía y la ternura.

En la sede de la FAO, atento a las necesidades de los pobres, el Papa habló de ponerse «al servicio de los que pasan hambre», de «atenderlos con gestos concretos de cercanía». Ellos «nos piden dignidad, no limosna».

El Santo Padre, en su mensaje para la reciente Jornada de la Paz —con el lema «No esclavos, sino hermanos»—, manifiesta que reza «de modo especial para que, respondiendo a nuestra común vocación de colaborar con Dios y con todos los hombres de buena voluntad en la promoción de la concordia y la paz en el mundo, resistamos a la tentación de comportarnos de un modo indigno de nuestra humanidad».

Regalos de cercanía, dignidad, justicia, paz, fraternidad, servicio... Imitación de Cristo «de las obras de misericordia mediante las cuales Él ha realizado el Reino». «Al atardecer de la vida, seremos juzgados sobre el amor» (San Juan de la Cruz). También sobre la proximidad y sobre la ternura hacia los hermanos.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

Comença el temps de durant l'any

12. ■ Dilluns (litúrgia hores: 1a setm.) [He 1,1-6 / Sl 96 / Mc 1,14-20]. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí.

13. ■ Dimarts [He 2,5-12 / Sl 8 / Mc 1,21-28]. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església. Sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. ■ Dimecres [He 2,14-18 / Sl 104 / Mc 1,29-39]. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC); santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. ■ Dijous [He 3,7-14 / Sl 94 / Mc 1,40-45]. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efsi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.

16. ■ Divendres [He 4,1-5.11 / Sl 77 / Mc 2,1-12]. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. □ Dissabte [He 4,12-16 / Sl 18 / Mc 2,13-17]. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca. Santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

18. ■ † Diumenge vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [1Sa 3,1a.3b-10.19 / Sl 39 / 1Co 6,13c-15a.17-20 / Jn 1,35-42]. Sant Volusià, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. domnicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

EL BAPTISME DEL SENYOR

▮ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assetegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjar que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridarà una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat.

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i ell se n'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

▮ Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua de les fonts de salvació.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'ell em ve la força i el triomf, / és ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és Excels. R.

Canteu al Senyor que ha fet coses glòries. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel és gran a la teua ciutat. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant». Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut.»

▮ Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos, y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David: a él lo hice mi testigo para los pueblos, caudillo y soberano de naciones; tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; por el Señor, tu Dios, por el Santo de Israel, que te honra.

Buscad al Señor mientras se le encuentra, invocadlo mientras esté cerca; que el malvado abandone su camino, y el criminal sus planes; que regrese al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor. Como el cielo es más alto que la tierra, mis caminos son más altos que los vuestros, mis planes, que vuestros planes.

Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

▮ Salmo responsorial (Is 12,2-6)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

El Señor es mi Dios y Salvador, / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / él fue mi salvación. / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso. R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sión: / «Qué grande es en medio de ti / el Santo de Israel.» R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-9)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardamos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Este es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los testigos: el Espíritu, el agua y la sangre, y los tres están de acuerdo. Si aceptamos el testimonio humano, más fuerza tiene el testimonio de Dios. Este es el testimonio de Dios, un testimonio acerca de su Hijo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan:

«Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias. Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.» Por entonces llegó Jesús desde Nazaret de Galilea a que Juan lo bautizara en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse el cielo y al Espíritu bajar hacia él como una paloma. Se oyó una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo amado, mi predilecto.»

El baptisme de Crist. Pintura del Tintoretto (Jacopo Robusti, 1518-1594)

COMENTARI

L'Epifania del Jordà

El Pare manifesta la missió del Fill. També el baptisme de Jesús és un esdeveniment de l'Epifania: il·lumina l'autorevelació de Déu. Ara, però, és hora de recollir la tendra imatge del Nen Jesús i posar-lo en la capsa on guardem les coses de Nadal. Jesús, en el baptisme, apareix com un home fet i dret que parla una llengua local, l'arameu de Galilea, que viu en un poble de Palestina i que es confon amb la humanitat comuna; en el baptisme, però, apareix el misteri amagat en aquesta persona que baixa fins al Jordà per ser batejat per Joan, fent cua com els pecadors. Jesús assumeix la

nostra condició de pecadors; així expressa la seva determinació de donar la vida a favor dels altres.

A l'Antic Testament s'acabà la profecia i es van tocar els cels, tot esperant que s'obrissin i baixés l'Esperit damunt del profeta dels temps definitius. Aquests s'obren damunt de Jesús i l'Esperit Sant davalla sobre ell en forma de colom, tot confirmant que en Jesús es dóna la reobertura de la comunicació entre el cel i la terra. Déu s'humanitza i es fa accessible a la humanitat per mitjà de Jesús, a qui anomena el seu Fill estimat. L'Esperit de Déu reposa sobre ell, el guiarà al desert i després cap a Galilea, Jerusalem, el Gòlgota. Amb la força d'aquest Esperit, Jesús oferirà la seva vida per llevar el pecat del món. Joan Baptista

és el precursor que predica un baptisme de conversió, li prepara el camí i confessa que el més gran, que ve després d'ell, és Jesús, el qual batejarà en l'Esperit.

A nosaltres, el baptisme ens fa fills de Déu: som fills i filles estimats de Déu. Ens cal escoltar la veu del Pare o el testimoniatge del Baptista que ens presenta Jesús com a Fill estimat de Déu. Aquest títol és l'únic camí per a experimentar què significa per a nosaltres ser fills en el Fill. Aquí rau el nostre ser cristians i deixebles de Jesús que ens crida a seguir-lo, no com qui segueix una doctrina, sinó la mateixa persona del Crist que, a continuació d'aquest evangeli d'avui crida els deixebles, ens crida a nosaltres a fer camí amb ell.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Les pèrdues al voltant de l'envelliment

El 19 de novembre, Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà del moviment Vida Creixent, ens va donar a l'Espai Patronat, la primera conferència de les tres programades per al curs actual. El tema fou: «Les pèrdues al voltant de l'envelliment.»

La regidora d'Acció Social, Sra. Anna Algueró, saludà el conferenciant i agrai en nom de l'Ajuntament de Tortosa la seva disponibilitat en tornar a fer aquest curs, igual que el passat, un cicle de xerrades entorn dels problemes de la gent gran.

Mn. Bajo presentà un tall de la pel·lícula *Paseando a Miss Daisy*, per representar les pèrdues al voltant de l'envelliment. A la pel·lícula s'intenta evitar la soledat i l'aïllament, integrant-se la persona gran en la dinàmica familiar.

Maria Joana Querol

Romeria de la Terra Alta a Montserrat

En 1971 els mossens de l'Arxiprestat de la Terra Alta van decidir fer una acció pastoral arxipres-

tal: anar cada any de Romeria a Montserrat i passar uns dies de pregària i convivència amb els monjos. Després de 41 anys, continuem amb este esperit, així aquest 2014, del 14 al 16 de novembre, l'arxiprestat va decidir passar dos dies a Montserrat, on van incloure xerrada i missa conventual amb les ofrenes.

Que la Mare de Déu de Montserrat ens acompanyi perquè aquesta activitat arxiprestal sigui signe d'unitat.

Mn. Jordi Centelles Llop
Arxiprest de la Terra Alta

Jornada de formació de catequistes

Una nova trobada de formació de catequistes va tenir lloc el passat dissabte 15 de novembre al Seminari de Tortosa.

Una Sala Tarancón gairebé plena va escoltar amb gran atenció l'interessant xerrada de Mn. Víctor Cardona «Per saber més el que creiem!», qui magistralment va saber extraure punts claus de la nostra fe a la llum de la lectura de la guarió del paralític (Ac 3,1-10).

Una reflexió teològica sobre la trinitat, la llibertat, el pecat i la gràcia o la redempció explicada amb una extraordinària senzillesa i sovint fent servir vivències personals que, a més d'agradar a l'audiència, van facilitar la comprensió de tot allò exposat amb la seva habitual energia.

Finalitzada la magnífica xerrada, es van compartir tres experiències catequètiques també magní-

ficament presentades: La nova metodologia emprada a Benicarló en la catequesi interparroquial de confirmació; el treball en conjunt a la catequesi de les parròquies dels Ports i, per últim, el seminarista Santi va parlar d'un nou mètode pastoral americà destinat als joves «Lifeteen» que s'està introduint al bisbat de Terrassa.

Amb gran satisfacció, el delegat Mn. Javier Vilanova, va convocar a tots els assistents a la propera jornada que tindrà lloc, si Déu vol, el proper 31 de gener de 2015, on s'espera que aquestes trobades formatives continuïn amb la mateixa bona acollida.

Sergio Sánchez Caldés
Membre de la delegació de Catequesi

Reunió del Consell de Presbiteri

El 13 de novembre, durant el matí, es reunia al Seminari diocesà el Consell de Presbiteri. Tres eren les qüestions a tractar. La primera la Visita Pastoral i l'informe que s'ha proposat per preparar-la. També van anar sorgint idees i accents de com realitzar-la. El segon tema va ser la nova realitat pastoral amb la que ens trobem: moltes parròquies i menys sacerdots. A més d'insistir en la Pastoral Vocacional es va parlar de noves actituds i nous enfocaments en l'estructura pastoral parroquial. El tercer i darrer tema va ser la nova configuració d'aquest Consell doncs l'actual acaba aquest mes i s'ha de procedir a l'elecció de nous membres.

PALABRAS DE VIDA

Jornada mundial del emigrante y del refugiado

No es infrecuente que los medios de comunicación social nos ofrezcan noticias relacionadas con el fenómeno de la inmigración, especialmente con noticias de personas que mueren intentando llegar a países que se han convertido para ellos en un sueño o en una esperanza de alcanzar unas condiciones de vida dignas. Nos sorprenden también las humillantes situaciones humanas que estas personas han vivido para poder alcanzar su objetivo, o las duras condiciones económicas que han aceptado para poder realizar un viaje que pensaban que les llevaría a un lugar paradisíaco. Y cuando alcanzan su meta se encuentran con unas condiciones de vida infrahumanas y una sociedad que les mira con recelo y, muchas veces, con desprecio.

El fenómeno de las migraciones no es fácil de afrontar, pero precisamente por ello, es una cuestión a la que los gobiernos de las naciones deberían prestar una atención prioritaria. Las autoridades tienen la obligación moral de estudiar y afrontar las causas, de naturaleza económica o política, que llevan a tantos seres humanos a emprender una aventura en busca de un

sitio donde poder vivir más dignamente o más libremente. También tienen el deber de coordinar sus políticas migratorias superando actitudes egoístas, teniendo como objetivo la promoción de la dignidad de las personas y luchando contra las formas de esclavitud y la trata de seres humanos que generan personas y organizaciones sin escrúpulos morales, aprovechándose de seres humanos que se encuentran en situaciones desesperadas.

El lema elegido por el Papa para este año es: «Una Iglesia sin fronteras, madre de todos». Se trata de una llamada al corazón de los cristianos, para que revisemos cuáles son las actitudes que tenemos hacia los inmigrantes. «Fui forastero y me hospedasteis» (Mt 25,35). Lo que une a un cristiano con un inmigrante es más fuerte que aquello que nos hace distintos: la lengua, la cultura, los hábitos de vida, el desconocimiento mutuo, etc... son diferencias que pueden provocar sospechas y alejamientos. Pero la común dignidad y, sobre todo, el ver con ojos de fe el rostro de Cristo en el hermano necesitado, debe despertar en nuestro corazón una actitud de acogida y un deseo de ayudar a todos.

La Iglesia es el Pueblo de Dios formado por personas de todos los pueblos. Ningún cristiano es extranjero en ella y todo ser humano está invitado a entrar en su seno. Por ello, aunque no tenemos medios para solucionar todos los problemas económicos y humanos que muchas veces están viviendo los que han venido de otros países, sí que deberían encontrar en nosotros una familia que no los desprecia; que quiere estar cerca de quien sufre; que quiere superar las distancias humanas y culturales que nos alejan a unos de otros; que quiere establecer vínculos de cercanía, de solidaridad y de comunión; una Iglesia que promueve de verdad una «cultura del encuentro». No podemos olvidar que la cercanía humana a las personas es una condición para el anuncio del Evangelio.

Que esta jornada sirva para renovar el compromiso de nuestras instituciones caritativas por ayudar a todos a encontrar condiciones de vida dignas, y a comprometernos en aquellas organizaciones que luchan por este objetivo.

Que el Señor os bendiga.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa